

ĈAPITRO VI

PRI LA PORKINFANO

KELKAN tempon ŝi staris senmove, fikse rigardante la dometon kaj konsiderante kion ŝi faros. Dum ŝi ankoraŭ staris dubante, subite el la arbaro alkuris livrevestita lakeo (nur pro la livreo ŝi konkludis ke li estas lakeo, el la vizaĝo ŝi estus nominta lin fiŝo). La noveveninto laŭte frapis sur la pordon per siaj manartikoj, kaj malfermis al li alia livrevestita lakeo, havanta rondan vizaĝon kaj grandajn ranokulojn. Alicio ankaŭ rimarkis ke ambaŭ lakeoj havas la harojn pudritajn kaj buklitajn cirkaŭ la tuta kapo.

Ĉar ŝi tre volis scii kio okazos inter ili, ŝi ŝtelmarŝis el la arbaro por subaŭskulti ilin.

Komencis la Fiŝ-Lakeo; liverante el sub la brako grandegan leteron preskaŭ egale grandan kun si mem, li diris per solena voĉo:—
“Por la Dukino, La Kera Damo invitas ŝin por krocketludo.”

La Ran-Lakeo ripetis per same solena voĉo, nur iom ŝanĝante la vortordon:—“De

PRI LA PORKINO

la Kera Damo, kiu invitas per Dukino.”

Tiam ambaŭ profunde klinkis buklojn interligiĝis. Ĉe tio ekridis, ke ŝi devis rekaŝi sin de la timo ke ili aŭdos ŝin. Kiar rigardis al la dometo, la Fiŝ-Lakeo malaperis, kaj la alia sidas sur la pordo kaj rigardas malintende.

Alicio paŝis antaŭen kaj frapis sur la pordo.

“Tute ne utilas frapi” diris ŝi, jen du kaŭzoj; unue ĉar mi estas sur flanko kiel vi; kaj due, ĉar tie estas bruas ke neniu povus aŭdi min certege, dum li parolas, okcidente eksterordinara bruo—oni konsideras kaj ternas, kaj je mallongaj intervaloj ankaŭ granda krakado kvazaŭ drono estas dispecigata).

“Bonvolu do diri kiel mi povas alvoki Alicio.”

“Eble iom utilis ke vi frapis, diris, tute ne atentante ŝian diron sur la pordo starus inter ni; ekzamenante interne, vi povus frapi, kaj neniam veni.” Dum li parolis tiujn vortojn senĉese la ĉielon, kaj pro tio la tero li estas tre malĝentila: “Sed